

μίαν τῶν συγγενῶν μου· αὕτη ἡ παράδοξος ὁμοιότης μὲ ἐκπλήττει συχνάκις, καὶ καθίσταται τότε εὐχαριστοτέρα εἰς ἐμέ, καθ' ὅσον ἀνακαλεῖ ἀπαύστως εἰς τὴν καρδίαν μου ἄλλην κόρην ἐπίσης καλὴν καὶ ἐρασίμην ὡς σέ.

Ἡ καρδία τῆς νέας Ἰουδαίας ἐσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς εἰς τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν αἰσθημα ζηλοτυπίας εἰσέφρυσεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς.

— Πῶς ὀνομάζεται ἐκείνη ἡ συγγενὴς ἢ ὁμοιάζω τόσο; ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Μαλβίνα, ἀπεκρίθη ὁ Λοζίνσκις.

— Μαλβίνα! ἐπανελάθει ἡ Γεσίκα, τί ὠραῖον ὄνομα! δὲν εἶναι βεβαίως ἦτον ὠραία τοῦ ὀνόματός της, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη μετ' ἐπαισητῆς προκαταλήψεως κατ' αὐτῆς.

— Πῶς νὰ μὴν ἦναι, εἶπεν ὁ Λοζίνσκις μειδιῶν, ἀφ' οὗ σὲ ὁμοιάζει;

Τὸ ὠραῖον πρόσωπον τῆς Ἰουδαίας ἐκαλύφθη ὑπὸ ζωηροῦ ἐρυθήματος.

— Τί δὲν εἶδον διὰ τὴν ἰδῶ, ἐκραξεν ἐκείνη μετ' αὐξανούσης συγχύσεως.

— Δύναμαι εὐκόλως νὰ σοὶ δώσω αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν, ἀπεκρίθη ὁ Λοζίνσκις, ἐξάγων ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ μικρὰν χρυστὴν θήκην κρεμαμένην εἰς τὸν τράχηλόν του δ' ἄ πλεγματος τριχῶν. Ἴδε, ἐπρόσθεσε, παρῆρσιάζων εἰς ἐκείνην εἰκόνα ἐν μικρογραφίᾳ, εἶναι ἐκείνη, εἶναι ἡ Μαλβίνα.

— Πόσον εἶναι ὠραία! ἐκραξεν ἡ Γεσίκα, ὠχρῶσα μ' ἐκολάκεις, εἶμαι μακρὰν τοῦ νὰ ἦμαι τόσο εὐμορφη.

— Ὁ, ὄχι, ὄχι, Γεσίκα, εἶσαι ἀξία νὰ συγκριθῆς μὲ ἐκείνην.

Ἡ ὠραία Ἰουδαία ἔτεισε τὴν κεφαλὴν ὡς δυσπιστοῦσα, καὶ δι' ὅλου τοῦ λοιποῦ τῆς ἡμέρας ἦτον σύννοος καὶ σκεπτικὴ.

Ἐν τούτοις ἡ ἀνάρρωσις τοῦ Λοζίνσκι προώδευε ταχέως. Ἐν ἑσπέρας καθ' ἃ εἶχε μείνη εἰς τὸν κηπόν πλεόν τοῦ συνήθους, ἡ Γεσίκα, ἥτις ἀπὸ τινος καιροῦ ἐφαίνετο ν' ἀποφεύγη τὴν συναπάντησίν του, φοβηθεῖσα μήπως τὸ ἐσπερινὸν ψύχος βλάβῃ τὴν ὑγείαν του, ἀπεράσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν εὕρῃ ἢ ἰδίᾳ.

Ἐἰσελθοῦσα διὰ δειλοῦ θήματος εἰς τὸ δάσος, εἶδε τὸν νέον ἀξιωματικὸν ἐκτεταμένον ἐπὶ ἑδράνου χλόης, καὶ κρατοῦντα εἰς χεῖρας τὴν εἰκόνα, ἥτις ἐγνώρισεν ἐν τῇ παραχῇ τῆς ὅτι ἦν ἡ τῆς ἀντιζήλου τῆς, τῆς Μαλβίνα. Ἐὰ μελαγχολικὰ βλέμματα τοῦ νέου ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῆς εἰκόνας μετ' ἀνεκλαλήτου ἐκφράσεως εὐχαριστήσεως καὶ ἐρώτος, καὶ τὰ χεῖλη του προτεκολλῶντο κατὰ στιγμὰς εἰς αὐτὴν μετὰ τινος εἶδους φρενητίας, ἥτις ἐσπάραξε τὴν καρδίαν τῆς δυστυχῆς παιδίσκης· ἐστέναξεν εἰς τὴν θείαν τῆς εἰκόνας ἐκείνης, καὶ ὁ στεναγμὸς ἐπρόδωκε τὴν παρουσίαν τῆς.

— Ἦσαι σὺ, Γεσίκα! εἶπεν ὁ Λοζίνσκις στρεφόμενος· τίς μὲ δίδει τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σὲ ἴδω, ἀγαπητὴ φίλη;

— Ἡ ἑσπέρα εἶναι κατὰ πολὺ δροσερά, ἀπεκρίθη

ἐκείνη διὰ τετρασημῆς φωνῆς, καὶ φοβοῦμαι μὴν ἐκθέσῃς τὴν ὑγείαν σου παραμένων ἐπὶ πλεόν ἐνταῦθα.

— Πταίεις καὶ σὺ, ἀπεκρίθη ἐκείνος ἀστεϊζόμενος· μὲ ἀμελεῖς ὅλως διόλου καὶ λητμονοῦμαι, ὅταν μὲ ἀφίνουν μόνον.

— Ἀλλὰ δὲν ἦσαν μόνος, εἶπεν ἡ νέα Ἰουδαία μετὰ τόνου σχεδὸν ὁμοιάζοντος μὲ ἐπίπληξιν.

— Ἐχεις δίκαιον, καλὴ μου, ἡ Μαλβίνα καὶ σὺ μ' ἐσυντροφεύετε.

— Ἡ Μαλβίνα, ναί, τὸ πιστεύω, φαίνεται ὅτι πολὺ τὴν ἀγαπᾷ· εἶναι βεβαίως πολὺ ἐκ τοῦ πλησίον συγγενῆς σου.

— Ὅχι ὅμως ἀκόμη τόσο πλησίον· εἶναι ἐπιτροπευομένη τοῦ πατρός μου· ἀνετράφημεν ὁμοῦ ὡς ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Γεσίκα μετὰ μιᾶς στιγμῆς δισταγμῶν, ἀγαπᾷς τὴν Μαλβίναν ὡς ἀδελφὴν;

— Καὶ ὡς μνηστὴν, ἐπρόσθετεν ἡσύχως ὁ Λοζίνσκις.

Εἰς τούτους τοὺς λόγους ἡ νέα κόρη ἦς ὅλα τὰ μέλη ἐκυριεύθησαν ὑπὸ βίγους σπασμωδικοῦ, ἀφῆκε μίαν φωνὴν. Τὸ ὅπερ κατέπειε δηλητήριοι εἰσεχώρει ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐπάγωνε τὴν καρδίαν τῆς.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, καλὴ μου φίλη; εἶπεν ὁ Λοζίνσκις ἐντρομος· ὠχρῶσα, τρέμεις!

— Τὸ ψύχος μὲ διεπέρασεν, ἀπεκρίθη ἐκείνη μετὰ φωνῆς πνιγομένης ἀπὸ δάκρυα· ὁ ἀνεμος εἶναι τόσο δριμύς, δὲν ἰμβαίνομεν εἰς τὴν οἰκίαν;

— Δυστυχῆς παιδίτση! πῶς δὲν τὸ ἔλεγες πρότερον; αἰωνίως θὰ μὲ τύπτῃ ἡ συνείδησις, ἀν' ἀσθενήτης ἐξ αἰτίας μου.

Ὁ Λοζίνσκις περιβαλὼν τότε διὰ τῶν βραχιόνων του τὴν χερίσσαν μέσῃν τῆς διὰ τὴν ὑποστήριξιν, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, διὰ τὴν φθάσῃ ὅσον τάχος εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἰς τὸ κατώθλιον τῆς θύρας ἡ Γεσίκα τὸν εὐχαρίστησε, καὶ ἐμβᾶτα κατεσπευμένως εἰς τὸν θάλαμόν τῆς, ἐδρίφθη ἐπὶ μιᾶς ἑδρας ὀλολύσουσα.

Ἡρχίζεν ἦν νὰ συναισθάνεται ἡ δυστυχῆς! ὅτι τὸν ἡγάπα, τὸν ἀνθρώπον ἐκείνον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ βαθμὸς του, ἡ θρησκεία του καὶ οἱ σύνδεσμοι τῆς καρδίας του ἐφαίνετο ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν χωρίσωσι διὰ παντός.

(ἀκολουθεῖ.)

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΝ ΛΕΥΚΤΡΟΙΣ ΜΑΧΗΣ.

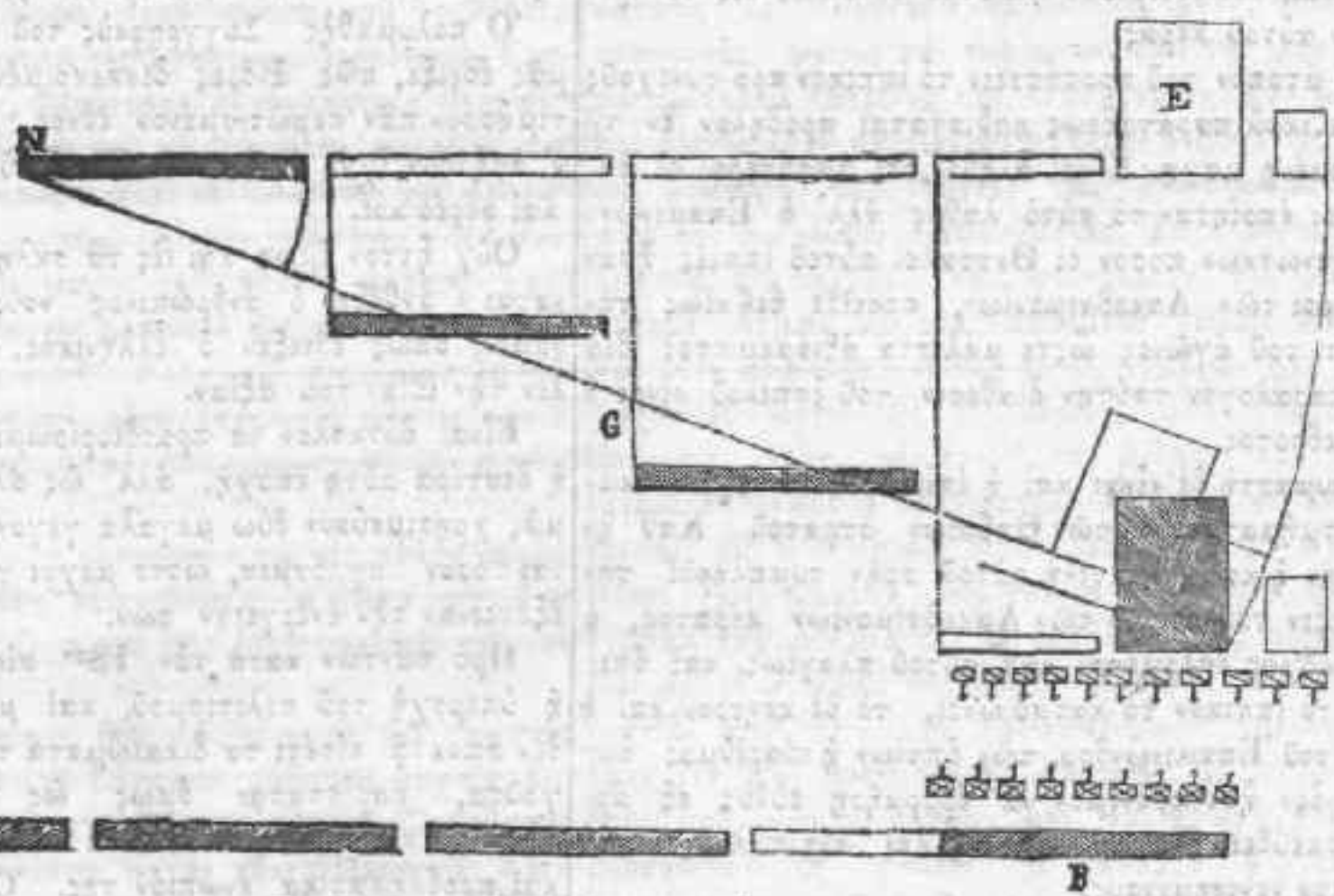
Ὅλαι αἱ ἱστορίαι ἀναφέρουσιν, ὅτι ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐνίκησεν ἐν Λεύκτροις τὴν λαμπρὰν ἐκείνην νίκην, ἐπινοήσας τὴν πλῆγίαν, τὴν λυξίαν, τὴν ἰγκάρμιον, τὴν σφηνοειδῆ, τὴν ἐμβολοειδῆ αὐτοῦ παράταξιν, τὴν ὁποῖαν βραδύτερον τοσοῦτοι ἄλλοι στρατηγοί, καὶ ἰδίως ὁ μέγας Φρεδερίκος, καὶ ὁ Ναπολέων εὐδοκίμως μετεχειρίσθησαν. Ἀλλὰ τῶν συν-

ήθων τούτων ιστοριῶν οἱ συγγραφεῖς δὲν ἐξηγοῦσι καὶ τὸ τί ἐστὶν ἡ παράταξις αὐτῆ, τῆς ὁποίας ἡ ἐφεύρεσις μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ εὐφυΐα ἐπίσης θαυμαστῆ ἀναδείκνυται εἰς τὴν πρακτικωτέραν καὶ φοβερωτέραν τῶν ἐπιστημῶν ὅσον καὶ εἰς τὰς διανοητικωτέρας καὶ χαριεστέρας. Αὐτοῦ τοῦ ἐμπειροτάτου περὶ τὰ πολεμικὰ Ξενοφῶντος ἡ ἐκθεσις δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἐννοιάν τινα σαφῆ τοῦ μεγάλου ἐκείνου κατορθώματος, ἐὰν ὁ ἀναγνώστης δὲν προσλάβῃ ἐπικούρους τοὺς νεωτέρους ἑρμηνευτάς. Καὶ ὑπὸ τούτων λοιπὸν χειρῶν γινόμενοι, ἐπιφέρομεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ πρὸς διευκρίνησιν τῆς ἀξιωματικότητος ταύτης μάχης.

Ἡ δύναμις τῶν Θηβαίων συνεποσοῦτο εἰς ἑπτακίς χιλίους πεζοὺς καὶ πεντακοσίους ἵππους· ἡ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων ἦτο σχεδὸν διπλασία. Συνήλθον δὲ οἱ ἀντίπαλοι ἐπὶ πεδίου ὁμαλοῦ καὶ ἀροῦ ἐπλησίασαν πρὸς ἀλλήλους τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἐλείπετο ἐν τῷ μεταξὺ εἰμῆ ἑκατοντάδων τινῶν βημάτων διάστημα, ἤρχισαν, κατὰ τὸ μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐπικρατήσαν ἔθος, ν' ἀντιπαρατάσσωνται *παραλλήλως*.

κέρας τοῦ ἰδίου στρατοῦ, νὰ καταστήσῃ ὁμως τὸ κέρας τοῦτο πολὺ ἰσχυρότερον τοῦ ἀντιπάλου κέρματος, καθ' οὗ προέκειτο νὰ ἐπιτεθῇ. Ἐπὶ τούτῳ συνεκρότησεν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ εὐώνυμου κέρματος ὀγκωδεστάτην τετράπλευρον σφήνα Β ἔχουσαν πενήτην ἀνδρας κατὰ βάθος καὶ ἠσφάλισε τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς ὅλης αὐτοῦ παρατάξεως διὰ τοῦ ἐκ τριακοσίων ἐπιλέκτων ἀνδρῶν συγκειμένου ἱεροῦ λόχου. Ταῦτα δὲ διατάξας καὶ διασκορπίσας τοὺς ψιλοὺς ὡς ἀκροβολιστὰς, ὁ Ἐπαμεινώνδας ὤρμησε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἦτοι πρόκροστος, δηλαδὴ κλιμακῆδόν, ὡς ὑποδεικνύει τὸ ἰχνογράφημα, ἦτοι στρεφόμενος περὶ τὴν δεξιὰν πτέρυγάν του, ὡς περὶ ἄξονα, καθὰ ἄλλοι μὲν τινες εἰκάζουσι δὲ διὰ στικτῆς, γραμμῆς N. G. ἐσημειώθη ἐν τῷ ἰχνογραφῆματι.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκπλαγέντες διὰ τὸ κίνημα τοῦτο, τοῦ ὁποίου δὲν ἐνόησαν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας τὴν πρόθεσιν, ἐσπευσαν νὰ ἀποσπάρωσι τὴν φάλαγγα Β διὰ νὰ ἀναχαιτίσωσι τὴν ὄρμην τοῦ Ἐπαμεινώνδου καὶ νὰ ἀποφύγωσι τὴν κύκλωσιν. Ἀρξάμενης δὲ μετ' ὀλίγον τῆς συμπλοκῆς, τὸ ἱππικὸν τῶν Θηβαίων, ἀσυγκρίτῳ

Σχέδιον τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης.

Ἐντεῦθεν οἱ Θηβαῖοι, οἵτινες, διὰ τὸ εὐάριθμον αὐτῶν, δὲν ἠδύναντο νὰ συγκροτήσωσι μέτωπον ἰσομέγεθες μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐκινδύνευσον νὰ κυκλωθῶσιν ὑπὸ τῆς δεξιᾶς αὐτῶν πτέρυγος· τὸ ἱππικόν, ἀντὶ νὰ κατέχη τὴν συνήθη αὐτοῦ παρά]τὰ κέρα θέσιν, συνετάχθη, ὡς φαίνεται, ὑπὸ ἑκατέρου τῶν ἀντιπάλων, εἰς σῶμα ἐν καὶ προετάχθη τῆς μιᾶς ἄκρας ἑκατέρας τῶν φαλάγγων, ὡς δείκνυται ἐν τῷ παραθερισμένῳ ἰχνογραφῆματι.

Ἀλλὰ, τούτων γενομένων, ὁ Ἐπαμεινώνδας εἶδεν, ὅτι θέλει πιθανώτατα καταβληθῆ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἐὰν κινήσῃ ὀλόκληρον αὐτοῦ τὸ μέτωπον κατὰ τῶν διπλασίων ἐκείνου δυνάμεων· ὅθεν εὐφρόεστατα ἀπεφάνισεν νὰ μὴ ἐπαγάγῃ κατ' αὐτοῦ εἰμῆ τὸ εὐώνυμον

τῷ λόγῳ ἐπιτηδειότερον ὅν τοῦ Σπαρτιατικοῦ, κατέβαλε τοῦτο καὶ τὸ συνώθησεν ἐπὶ τὴν ὀπισθεν τεταγμένην φάλαγγα. Τότε ἡ φοβερὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδου σφήν, ἐπιπετοῦσα κατὰ τῆς διαταραχθείσης ἤδη ταύτης φάλαγγος, τὴν διέρρηξε καὶ τὴν διεπέρασεν ἐν ᾧ καιρῷ ὁ ἱερὸς λόχος ἐπήρχετο ἐκ πλαγίου καὶ ὀπισθεν κατὰ τῶν πολεμίων. Ἐν τῷ ἄμα τὸ μὲν ἱππικόν τῶν Θηβαίων προῆλασεν ἐπὶ τὴν καταδίωξιν τῶν πρώτων Λακεδαιμονίων φυγάδων, τὸ δὲ νικηφόρον πεζικόν, ὠφελούμενον ἀπὸ τῆς ὑπεροχῆς του, προέβαιναν ἀδιαλείπτως πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις, θορυβηθεὶς διὰ τὴν τροπὴν τῆς δεξιᾶς του πτέρυγος, θεωρῶν δὲ προσεγγίζουσαν καὶ τὴν ἄλλην τῶν Θηβαίων δύναμιν (τὸ κέντρον καὶ τὸ δεξιὸν κέ-

ρας) ἐνόμισεν, ὅτι ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει καὶ ἐπάτη εἰς φυγὴν. Ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἀπέθανεν ὁ Κλεόμβροτος καὶ χίλιοι Λακεδαιμόνιοι.

Τὸ τέχνασμα τοῦ Ἐπαμινώνδου εἰς τὴν περίστασιν ταύτην (τὸ ὅποιον μεταχειρίσθη καὶ μετὰ τινος ἐνιαυτοῦς περὶ Μαντινείαν) ἐπανελήφθη πολλάκις, ὡς προεῖρηται, μετέπειτα, καὶ αἰετοτε σχεδὸν ἀνέδειξε νικητὴν τὸν γινώσκοντα νὰ τὸ μεταχειρισθῆ ἐπιτηδεύως καὶ δεόντως. Καὶ ὀνομάζεται μὲν ἡ παράταξις *πλαγία*, *λοξή*, κτλ., ἀλλ' ἴσως οὐδεμία τῶν ὀνομασιῶν τούτων εἶναι ἀρμοδία, διότι, ὅ,τι μάλιστα χαρακτηρίζει τὸ ἐπινόημα τοῦ Ἐπαμινώνδου εἶναι τὸ ἐπιτεθῆναι ἰδίως καθ' ἑνὸς ἢ καὶ δύο σημείων τοῦ ἀντιπάλου στρατοῦ, μετὰ δυνάμεως ἰσχυροτέρας τῆς δυνάμεως ἣν ὁ ἐχθρὸς ἔχει ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ· ἀδιάφορον δὲ εἶναι ποῖον σχῆμα ἔλαβεν ὁ στρατὸς διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα. Ὅθεν ἀδιάφορον εἶναι ἂν ὁ Ἐπαμινώνδας παράταξιν κλιμακῆδαν τὸν στρατὸν του ἵνα ἐπιτεθῆ διὰ τῆς ἀριστερᾶς, φυλάττων πόρρω τὴν δεξιάν, ἢ ἐστράφη περὶ τὴν δεξιάν ταύτην, ὡς περὶ ἄξονα, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Τὸ οὐσιώδες, τὸ κύριον εἶναι, ὅτι ἐσώρευσε πλείστας δυνάμεις εἰς τὸ ἀριστερὸν αὐτοῦ κέρα.

Τὸ ἄτοπον τοῦ προτάσσειν τὸ ἵππικὸν πρὸ συνεχοῦς τοῦ πεζικοῦ παρατάξεως καθίσταται πρόδηλον ἐν τῇ προκειμένῃ μάχῃ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἀμφοτέρωι οἱ ἀντιπάλωι ἐποίησαν τὸ αὐτὸ λάθος· ἀλλ' ὁ Ἐπαμινώνδας, γινώσκων πόσον οἱ Θετταλοὶ αὐτοῦ ἵππεις ἦσαν ἀνώτεροι τῶν Λακεδαιμονίων, προσῆθε βεβαίως τὴν ἐκβασιν τοῦ ἀγῶνος· ὥστε μάλιστα ἀξιόμμεπτος διὰ τὴν παράλογον ταύτην διαθέσιν τοῦ ἵππικοῦ εἶναι ὁ Κλεόμβροτος.

Θαυμαστή δὲ εἶναι καὶ ἡ ἐπίκαιρος ἐνέργεια ἐκάστου τμήματος τοῦ τῶν Θεβαίων στρατοῦ. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κατακλιητικὴ αὐτοῦ σφὴν συμπληροῖ τὴν διάρρηξιν τοῦ δεξιοῦ τῶν Λακεδαιμονίων κέρατος, ὁ ἱερὸς λόγος ἐπέρχεται κατ' αὐτοῦ πλάγιως καὶ ὅπισθεν, τὸ ἵππικὸν τὸ καταδιώκει, τὸ δὲ κέντρον καὶ ἡ δεξιὰ τοῦ Ἐπαμινώνδου, τῶν ὁποίων ἡ εὐάριθμος δύναμις δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ ἐφορμήσῃ εὐθύς ἐξ ἄρχης, σπεύδει ἤδη νὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ ἀντιπάλους κατὰ τὸ ἥμισυ νενικημένους.

νομίζομεν ἀξιὸν ἐρεῦνης πῶς ἐπάτημεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀγούσαν πρὸς τὴν ἀλήθειαν λεωφόρον, ἀπεκδυθέντες τοῦ τύφου παρελθούσης δόξης. Εἰς δύο ἄνδρας χρεωστοῦμεν πρὸ πάντων αὐτὸ τὸ αἴτιον ἀποτέλεσμα, εἰς τὸν Εὐγένιον καὶ εἰς τὸν Κοραῆν. Περί μὲν τοῦ δευτέρου ὁ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος παρὰ τοῦ Κ. Π. Ἀργυροπούλου ἐκφωνηθεὶς βίος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἀποχρώντως μᾶς διδάσκει. Θέλομεν ἐποθέτως πραγματευθῆ μόνον περὶ τοῦ πρώτου καὶ ἀρχαιοτέρου.

Διὰ νὰ ἐκτιμήσωμεν πρεπόντως τὴν πορείαν καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, εἶναι πρέπον νὰ χαρακτηρίσωμεν ἐν γένει τὴν κοινωνίαν, ἐν τῷ τῆς ὁποίας, ἔζητε.

Δύω ἐποχὰς δυνάμεθα νὰ διοκρίνωμεν κατὰ τὴν ἠθικὴν κατάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ τῆς ἀλώσεως. Ἡ πρώτη μᾶς παριστάνει τὴν καθημερινὴν χειροτέρευσιν καὶ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ ἔθνους ὑπὸ τὸ βάρος τῶν θυνῶν. Οἱ λόγοιοι φεύγουν ζητοῦντες ἀτυλον καὶ φέροντες πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα τῆς Εὐρώπης πολιτισμὸν τὰ λείψανα πολυτίμων θησαυρῶν, αἵτινες, ὡς διὰ μαγικῆς δυνάμεως, ἐξευγενίζουσι παραχρῆμα τὴν ἀποκτώσαν αὐτοὺς ἀνθρωπότητα.

Ὁ πολυμαθὴς Συγγραφεὺς τοῦ Ἑλληνομνήμονος μᾶς ἐδειξε, πῶς ἄνδρες διακεκριμένοι, δυνάμενοι νὰ τιμήσωσι πᾶν περωτισμένον ἔθνος, παρῆλθον, χωρὶς ν' ἀφήσωσι ἴχνη ἐντὸς τοῦ ἰδίου αὐτῶν, μετανάσταί καὶ φερέοι.

Οὐχ ἦττον ὁμοῦ καὶ εἰς τὰ σκληρότερα δεινὰ δύναται ν' ἀνθέξῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ὅταν ἔχῃ δύναμιν, ὅπως ἔδειξεν ὁ ἑλληνικὸς, συναισθανθεὶς πάλιν τὴν ἰδίαν του ἀξίαν.

Εἶναι δύσκολον νὰ προσδιορίσωμεν πότε ἀρχεται ἡ δευτέρα αὕτη ἐποχὴ, ἀλλ' ὡς ἀλάνθαστον σημεῖον μᾶς χρησιμεύουν δύο μεγάλα γεγονότα, τὰ ὅποια εἶναι τόσον παγκόσμια, ὥστε μέχρι τοῦ ὀρίζοντός μας ἐξέτειναν τὴν ἐνέργειάν των.

Πρὸ πάντων κατὰ τὸν 18^{ον} αἰῶνα ἀποφασίζεται ἡ ὑπεροχὴ τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ μολονότι ἡ διάνοια δὲν ἀποκτᾷ εἰτέτι τὰ δικαιώματά της, αὕτη κυριαρχοῦσα, παρίσταται ὁμοῦ ὡς πρώτη κοινωνικὴ δύναμις καὶ τοῦλάχιστον δὲ καθίσταται ἀμφιβολα καὶ προβληματικὰ ἐνώπιόν της. Ὁ 18^{ος} αἰὼν, ὁ αἰὼν τῶν φιλοσόφων καὶ ἠθικολόγων, ἀπὸ τοῦ Λωκίου, Χουμίου, Βολιμβροκίου μέχρι τοῦ Βολταίρου καὶ Ρουσσῶ, εἶναι αἰὼν κρίσεως, καθ' ἣν ἡ ἠθικὴ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου καθημέραν προβαίνει κατακτώσα καὶ συντρίβουσα τὰς προλήψεις καὶ τὰ δεσμὰ τῆς ἐλευθερίας. Ὅ,τι δὲν ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὸν ὀρθὸν λόγον, πρέπει νὰ πέσῃ, καὶ ἂν ὁ ὀρθὸς λόγος δὲν ἔχει εἰσέτι ἰσχυρὸν βραχίονα ν' ἀνατρέψῃ τι, ἔχει ὁμοῦ τὴν ἀμφιστομον μάχαιραν τοῦ σαρκασμοῦ καὶ τοῦ παραλογισμοῦ τὸ βέραθρον. Ὅταν ἡ φιλανθρωπία ἐξέρχεται νὰ σταυροφορήσῃ, πῶς, ὅστις αἰσθάνεται ὅτι εἶναι ἀνθρώπος, νὰ μὴ συνακολουθήσῃ;

Ἐξ ἄλλου μέρους, ἡ πτώσις τῶν Ἑνετῶν ἐχρημάτισε πολὺ εὐτυχῆς διὰ τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν. Οἱ Ἑνετοὶ, ἀκολουθοῦντες ἀποκλειστικὸν σύστημα, ἐδέξασθον τὴν ἐμπορίαν ἐντὸς τῆς πόλεως των, ἣτις ἦτο

ΒΙΟΣ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΕΩΣ

ΥΠΟ

Π. ΚΑΛΛΙΓΑ.

Quod unum jam et tamen pulcherrimum
habeat — Imaginem vitae suae relinquere.
(Tacitus)

Πεζοὶ παρακολουθοῦντες σήμερον οἱ ἄλλοτε ἄρμα-
τλάται τὸ Ἀφρικανικὸν ἄρμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ,